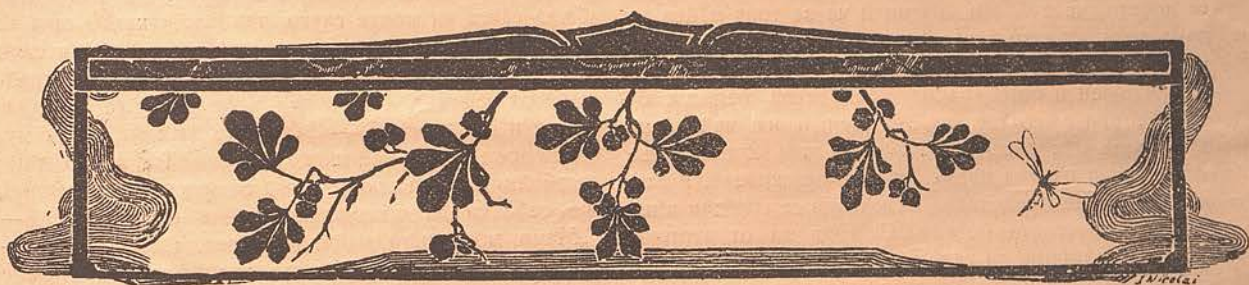

твърдо на краката си, па даже и други да поддржат. Нека децата и юношите узнаят, че да бъдеш гален в живота — ще рече да не изпиташ най-ценното в него — деятелното развие на нравствените сили, победата в живота и непрекъснатата борба. Но едновременно с туй, нека те узнаят и това, че има люде, които не могат да издържат борбата в живота, че под нейната тежест те стигат понякога до постъпки, които вжвличат в крайна беда и тях и тяхните близки и могат най-сетне да доведат заблудилите се до лишаване от свобода — до затваряне в тъмница. Но нека децата и юношите се научат да знаят и туй, че повечето пъти това се случва, ако другите, които са по-щастливи, не умеят на време да подадат ръка на падащия, за да не му дадат да падне или за да го подигнат веднага след падането. Нека вече децата се приучат да разбират, защо народът нарича даже арестантите — осждени на вечни окови само *нещастници*. Нека се научат, че и в тия хора може да не угасне до край божията искра, — че дълг на ближния е, — да не дава да угасне тя в тях.

Всичко това нашите млади четци ще видят и научат в творенията на великия руски писател романист Достоевски. Ние ще дадем много отбрани места от неговите творения, за да ги запознаем с него и вжвбудим интерес у тях, та когато порастят, да прочетат голямите му и бележити творения. В настоящата книжка даваме разказа: „Из житието на иеромонаха Зосима, написано по собствените му думи от неговия послушник Алексей Феодорович Карамазова“ заимствуван от романа „Братя Карамазови“¹. Разказът е малко дълъг но извжиредно сжджржателен.

Г. П.

¹ Романът „Братя Карамазови“ е преведен от покойния бжлгарски книжовник В. Йорданов, редактор на някогашното обществено-литературно списание „Искра“. Преводът е извжршен грижливо и с любов, а не както сж плеядата преводи, извжршени в последно време, от хора не знаещи ни езика от който преводят, ни бжлгарски език. Книгата е издание на книгоиздателство „Живот“, София, струва 50 лева. От нея заимствувахме тоя разказ, като изправихме вжжкнатите печатни грешки, и направихме малки поправки в езика.

ИЗ ЖИТИЕТО НА ИЕРОМОНАХА ЗОСИМА, СЖСТАВЕНО ПО СОБСТВЕНИТЕ МУ ДУМИ ОТ ПОСЛУШНИКА МУ АЛЕКСЕЙ ФЕОДОРОВИЧ КАРАМАЗОВ

1. За юношата брат на стареца Зосима.

Родил сжм се в далечна северна губерния, в градът В, от родител дворянин, но не от прочут род и не твърде с чин. Той се поминал, когато сжм бил на две годишна вжзраст, и аз не го помня никак. Той оставил на майка ми една джрвена малка кжша и капитал не голям, но достатъчен да проживее с децата си без да бъде унуждена. А ние бехме всичко двама сина: аз, Зиновий, и по-големия ми брат, Маркел. Той беше осем години по-стар от мене, характерът му беше сприхав и раздражителен, но си беше добжр, не бе присмехулка и страшно мжлчалив, особено у дома, с мен, с майка ни и сжс слугите. Той

се учеше добре в гимназията, но не се сближаваше с другарите си, макар да не се спречкваше с тях, тжй, поне, беше запомнила за него майка ми. Половина година преди смжртта си, когато вече навжрши седемнадесет години, той се бе научил да ходи при един усамотен в нашия град човек, който, като политически заточеник, беше изпратен от Москва в нашия град за свободомислие. А тоя заточеник беше много учен човек и забележителен философ в университета. Кой знае защо, той беше обикнал Маркеля и го приемаше у дома си. Младежът по цяли вечери проседаваше при него, и това трая цяла зима, докато повикаха обратно заточеника на джр-